

Solsikken

Et eventyr i H.C. Andersen's ånd af Henrik Frederiksen,
©ElephantTribe.org

Langt ude på landet, i en have fuld af prangende stokroser og duftende lavendler, lå der et lille, sortstribet frø. Det var ganske undseeligt at se på, og havde man tabt det på stenbroen, ville en gråspurv nok have snuppet det i en ruf. Men nu lå det i gartnerens ru hånd, og med ét blev det stoppet dybt ned i den mørke, fugtige muld.

"Hu, hvor her er mørkt!" tænkte det lille frø og gøs. "Og sikke en stilhed. Man skulle tro, at verden var gået helt i stå."

Men verden stod skam ikke stille. Solens stråler kildede den brune jord, og foråret græd fine, milde tårer af regn ned over bedet. Nede i mørket begyndte frøet at mærke en mærkelig sitren. Det strakte sig, og pludselig bristede

den lille, stribede frakke. En spinkel, bleggrøn arm famlede sig opad mod varmen.

En tidlig morgen brød spiren gennem jordskorpen. "Ah, lyset!" jublede den. "Det er jo her, verden for alvor lever!"

Den lille spire kiggede op på den store, blændende sol på himlen. "Dig vil jeg ligne," tænkte den og begyndte at vokse. Og den voksede med en hast, der forbløffede hele haven. Inden længe havde den overhalet både stikkelsbærbusken og gærdets roser. Den fik store, stride blade, der mindede om grønne elefantører, og en stilk så tyk og stærk som en lille træstamme.

Da højsommeren kom, skete miraklet. I toppen af den lange stilk foldede den en mægtig krone ud. Den var strålende gul med et mørkt, fløjsbrunt hjerte i midten. Den var blevet til en solsikke. Hver eneste dag, fra morgen til aften, drejede den sit store, gyldne ansigt efter himlens stjerne.

"Se på mig!" sagde Solsikken stolt til de andre blomster. "Roserne bærer torne, og liljerne visner ved det mindste pust, men jeg er solens eget barn på jorden! Se, hvordan jeg fanger lyset."

Roserne tav lidt fornærmet, og græsset hviskede om, at stolthed ofte står for fald. Men Solsikken vuggede blot overlegent i sommerbrisen. Den var haven ubestridte konge.

Men ak, intet i denne verden varer evigt. Sommeren gik på hæld. Dagene blev kortere, og vinden begyndte at bide. Den store, gule krone mistede sine strålende blade; de faldt til jorden, brune og rynkede. Solsikkens store, fløjsbrune hjerte var nu svulmet op og fyldt med hundredvis af nye, tunge frø. Hovedet blev så uendeligt tungt, at den stærke stilk måtte bøje sig. Langsomt, men usvigeligt sikkert, bøjede den sit ansigt ned mod den mørke jord, den engang var spiret fra.

"Er dette enden?" sukkede Solsikken mørkt. "Min skønhed er forbi. Nu kan jeg ikke længere se min elskede sol, kun

stirre ned i den kolde muld. Hvor er det en trist skæbne for en konge."

Efteråret gik over i vinter, og den første hvide sne faldt over haven. Solsikken stod vissen og bøjet, sort og forfrossen.

Men en kold morgen kom en flok frysende småfugle flyvende. Det var musvitter og spurve, der ikke havde fået føde i mange dage. De slog sig ned på Solsikkens bøjede nakke, og med små, ivrige næb pikkede de de næringsrige, sortstribede frø ud af dens tørre hjerte.

"Tak, du gode blomst," kvidrede en lille musvit. "Du redder vores liv i denne hårde vintertid."

Da mærkede Solsikken en varme sprede sig helt ned i den tørre stilk, en varme, der næsten føltes stærkere end selve sommersolen. Den forstod nu, at dens skønhed og ranke stolthed blot havde været en kort glæde, men at dens tunge, bøjede hoved gav selve livet videre. Dens hundredvis af små frø ville mætte de små fugle, og nogle

af dem ville falde i jorden og blive til nye solbørn næste sommer.

Og det, tænkte den gamle Solsikke midt i sneen, var i sandhed det allersmukkeste eventyr af dem alle.